

Dla Dobrochny Ratajczakowej

Przedstawienie oparte na książce Tahara Ben Jellouna

To oślepiające, nieobecne światło,
będącej literackim przetworzeniem relacji osoby
osadzonej w ciemności na 18 lat w Tazmamarcie,
ciężkim więzieniu w Maroku.

Występują Maria Bohdziewicz (Tebebt)
i Maciej Zakrzewski (Salim)

Reżyseria Grzegorz Ziółkowski

Tekst Grzegorz Ziółkowski
na podstawie książki Tahara Ben Jellouna
To oślepiające, nieobecne światło
przekład Małgorzata Szczurek
Wydawnictwo Karakter, Kraków 2008

Fragmety *Obcego* Alberta Camusa
w przekładzie Marii Zenowicz-Brandys

Inspiracje dramaturgiczne
Złota liczba Matili C. Ghyki
Nisza światel al-Ġazālego

Fragmety muzyczne
The Remote Viewer Coil
Quasi una fantasia Henryka Góreckiego
w wykonaniu Kronos Quartet

CISZA (fragment)

Kiedy przechodzisz ciężką próbę,
najprostsze rzeczy wydają się szczytem marzeń...

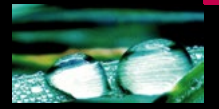
Cisza! Cisza... otula mnie...
Opada na ramiona jak łagodna dłoń...

Cisza...
Lustro, w którym odbija się dusza.
Cisza – nigdy mi nie ciąży.
Sama staję się ciszą.
Mój oddech. Bicie serca. Wewnętrzna nagość...
Moja tajemnica... Tajemnica.
W-GŁOWY-KULA-TYŁ!!!

Cisza.
Cisza nocna; zupełnie niezbędna.
Cisza, w jakiej powoli odchodzili nasi towarzysze.
Cisza: znak żałoby.
Cisza, w jakiej w zwolnionym tempie krążyła krew.
Cisza, w której słyszać ruch skorpionów.
Cisza-opresja.

NOC

Noc.

Będzie moją towarzyszką,
światem i cmentarzem.

Noc.

Okrycie ze zmrożonego kurzu,
dywan z czarnych drzew.

Noc.

Królowa cierpienia.

Nie zapada tutaj – jest przez cały czas.

Noc – nie jest już nocą, bo nie istnieją tu
gwiazdy, księżyc ani niebo.

Noc – studnia bez dna, tunel drążony w nadziei na promień światła.

Noc – z nocy stworzone moje ciało, oddech, bicie serca,
dłonie błądzące po ścianach.

Noc – wilgotna, usmolona, brudna, spotniała, śmierdząca moczem.

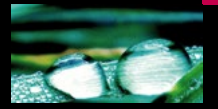
Noc. Przybywa na siwym koniu...

Noc! A z nią sfora wściekłych psów.

Noc! Rzuca mi na twarz ciężki płaszcz z mokrego piachu.

Noc! Kiedy go dotykam, z palców schodzi mi skóra.

10, 10... Począwszy od nocy 10 lipca 1971 roku nie mam wieku.

ASTROLABIUM

Mój ogród jest skromny.
Kilka drzewek pomarańczowych,
jedno lub dwa cytrynowe,
pośrodku studnia z czystą wodą,
gęsta trawa,
pokój gdzie mogę się zdrzemnąć,
kiedy jest zimno albo pada.

Pokój jest pusty,
tylko mata do spania,
kołdra i poduszka.

Ściany pokrywa niebieski tynk.
Kiedy gaśnie światło dnia, zapalam świeczkę i czytam.
Wieczorem jem warzywa z ogrodu;
chleb przynosi mi codziennie o tej samej porze
stara kobieta z pobliskiej wsi.

Jestem szmerem,
ogniem,
słowem,

SŁOWEM-OGNIEM.

Mieszkam w myślach, które ranią.

Jestem

**PRZYZRO-
-CZYSTOŚĆ!**

